PORTAL OBERT

Nº55 MARÇ 1996 SEMINARI DE BARCELONA

Enviats a proclamar l'Evangeli

Dia del Seminari 1996

EDITORIAL

"Farem créixer la vocació sacerdotal si vivim allò que som, si celebrem allò que vivim, i acompanyem la vida de les persones; i si estimem la gent de la nostra generació".

LA BONA NOTÍCIA, JESÚS

Tots necessitem que s'ens proclami la Bona Nova de Jesucrist, de manera que la seva Paraula i la seva Gràcia penetrin i transformin les nostres vides. Al mateix temps, *tots hem de ser, com a cristians, proclamadors d'aquesta Paraula de Vida.*

Quan aquest any pel «DIA DEL SEMINARI» es remarca la necessitat de Sacerdots *«ENVIATS A PROCLAMAR L'EVANGELI»*, el que es posa de relleu és la Missió donada per Jesucrist als seus Apòstols: *«aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat»* (Mt 28,19-20).

Ell és qui envia. Ell és la Bona Notícia. Ell és el Déu que salva, però ha volgut que el seu missatge i la seva salvació arribi a tots els homes mitjançant els seus mateixos deixebles, i d'una manera especial a través d'aquells que en nom seu, com a preveres, han d'anar al davant del poble creient.

Un *«enviat»* no ho pot fer de qualsevol manera, sinó que ho ha de realitzar fidel a Aquell que l'envia. Caldrà que conegui amb profunditat a Jesucrist: *la seva persona i el seu missatge.* Caldrà que visqui d'acord amb l'Evangeli que ha de transmetre als altres. Caldrà, també, que conegui i estimi les persones a qui ha d'adreçar la Paraula.

Al Seminari arriben *els joves que han sentit la crida de Jesús per ser preveres «ENVIATS A PROCLAMAR L'EVANGELI»*, i des del Seminari clarifiquen la seva vocació i es preparen per viure més intensament la comunió de coneixement i de vida amb Jesucrist, i per a ser enviats a les comunitats i a tots els homes.

Ajudar als joves a descobrir la crida de Déu a *«proclamar l'evangeli»* com a preveres, és tasca de tots els membres de l'Església ●

per : Mn. Salvador Bacardit, superior

Enguany la pastoral vocacional és més que mai una prioritat diocesana. Dos factors faran ressonar la crida del Senyor: la pregària i el testimoni.

PREGAR SEMPRE
TREBALLAR AMB IL·LUSIÓ

A quest curs la *pastoral vocacional* és una prioritat diocesana. Així s'ha anat dient per diferents costats. Junt amb la família i els joves, les vocacions és quelcom que preocupa a la nostra Església. Benvingudes preocupacions si ens porten a prendre consciència de la realitat i a donar-hi resposta d'una manera més decidida.

Però, de què servirien les preocupacions si només ens portessin a lamentar-nos i a caure en pessimismes massa humans ? O de què servirien les *«prioritats diocesanes»* si només quedessin a l'ordre del dia de les reunions o amb campanyes puntuals ?

El problema de les vocacions, certament, és prou complex com perquè ningú pugui caure en la pretensió de solucionar-lo durant un curs, ni en dos, ni en tres. Acabarem aquest curs i potser només haurem *experimentat la subtil sensació de que la realitat ens sobrepassa.* Però no per això deixarem de fer campanyes, ni deixarem de parlar-ne amb els bisbes, amb els capellans, amb les famílies, amb els religiosos i religioses, amb els catequistes, amb els infants, adolescents i joves dels nostres grups o moviments.

"De la vocació no hem de dubtar, dubtem més aviat de la nostra perseverança" (St. Justí)

I no només en parlarem, sinó que *ens caldrà fer propostes positives i engrescadores, crear, en definitiva, un clima favorable a les nostres comunitats cristianes per tal que s'estimi i es valori el ministeri sacerdotal i tots els altres serveis i carismes.* **Com fer-ho ?**

Ningú té (feliçment) la solució. Però si que hi ha dos factors sense els quals les crides de Déu difícilment ressonaran en els cors dels nostres joves: **la pregària i el testimoni.** Aquesta ha de ser la pluja perquè el terreny germini. I potser en aquest terreny, més que en cap altre, quan les collites no siguin abundants, haurem de continuar **treballant** *«com si tot depengués de nosaltres, sabent però que, finalment, tot depèn de Déu»*, com recomanava *Sant Ignasi.* I continuar **pregant**, com feia el *P. Jeroni Nadal*, un dels seus primers col·laboradors, per demanar que, al menys, *«amb la nostra negligència i el nostre pecat no impedim el que el Senyor tingui disposat».* Una bonica pregària vocacional i molt quaresmal...

Senyor Jesús: *et demanem que cridis els qui has de cridar, que enviïs els qui has d'enviar, per treballar per l'Església. Nosaltres som inútils, més del que podem imaginar-nos.*

Per això, acompleix, Senyor Jesús, el que tens disposat malgrat que nosaltres podem impedir-ho i corrompre-ho, amb la nostra debilitat i la nostra ignorància, amb la nostra negligència i el nostre pecat ●

P. Jeroni Nadal (1556)

Com cada any, la vigília de Reis tot el Seminari va pujar al Monestir de Montserrat amb la intenció d'oferir el nou any a la Mare de Déu.

Les nostres comunitats, amb intenció de servei, ja s'han posat en marxa. La **vigília de Reis** tot el seminari va pujar al **Monestir de la Mare de Déu de Montserrat** amb la intenció d'oferir-li el nou any i el nou curs i, a la vegada, demanar-li la seva intercessió en ajuda de les nostres vocacions.

CRÒNICA

per : Cristóbal Robledo, 1er. teologia

Després d'assistir a la Missa Conventual i compartir el dinar amb la comunitat de monjos, varem visitar el museu del Monestir. El pare Laplana, director del museu, va fer les tasques de guia. No cal dir que les seves explicacions ens van ajudar al seguiment de tota l'obra exposada. La visita va acabar amb una pregària al cambril. Que la Mare de Déu intercedeixi per tots nosaltres i per les nostres intencions.

Sense deixar l'incomparable marc de la nostra Seu, **el dia 12 de Febrer**, festivitat de **Sta. Eulàlia**, varem tenir l'ocasió de participar en la solemne Eucaristia, commemorativa de la màrtir, **Patrona de la ciutat de Barcelona.**

La **Jornada de Formació** va tenir lloc el divendres 16 de Febrer. Va ser protagonitzada per dos dels nostres delegats diocesans: *Rosa Déulofeu i Mn. Gaietà Casacoberta.*

En acabar la xerrada, varem anar a visitar l'exposició «Àngeli» a la **Pia Almoina.**

CONVICTORI

Bones notícies des de la *«redacció» del carrer del Remei, 20-22.* **El 13 de gener**, el curs d'Introductori va celebrar els cent dies d'estada al Seminari. *Felicitats i ànims!* Que el Senyor us vagi portant en el trajecte que encara resta.

Amb motiu de la festivitat de la **Presentació de Senyor**, el grup del Convitori va assitir a la **Missa Solemne de la Parròquia de la Verge de la Llum, a l'Hospitalet**. L'Eucaristia va ser presidida pel nostre *Cardenal Ricard Maria Carles.*

Els dies **8 i 9 de Febrer**, el curs d'**Introductori** es va traslladar al *Seminari de la Conreria.* El motiu era rebre una petita introducció a la litúrgia, la història i la filosofia de la Cartoixa a càrrec de *Mn. Arenas*, rector de *la Conreria.* L'endemà al matí, dia 9 de Febrer, van fer una visita a la *Cartoixa* i poguerem participar de la Missa en companyia dels monjos.

Cal dir que la comunitat del **Convictori** va rebre la visita del teòleg *Antoni Bentué*, ex-professor de la Facultat Eclesiàstica i ara resident a Xile. El Sr. *Bentué* va compartir el dinar amb els formadors i seminaristes i després, tots plegats, gaudiren d'una interessant sobretaula.

El dia **17 de febrer**, el Bisbe emèrit *Mon. Ramon Daumal*, va dirigir un recés a la comunitat. El tema era fer una reflexió sobre això que Déu vol i espera de cadascú de nosaltres.

SAGRERA

Amb motiu del «dimarts cultural» van rebre la visita del professor de psicologia de la Facultat Ramon Llull, *Jordi Segura*, cap de personal dels Jocs Paralímpics del 1992. La seva exposició va versar sobre: «Les implicacions psicològi-

En la foto, Mn. Santiago Gàez. Dou el dia de la seva ordenació.

ques de les Olimpíades».

El dia **17 de febrer**, la comunitat va fer un recés predicat per *Mn. Francesc Raventós* amb el tema: «La pregària: el cor de la vida cristiana».

El **20 de febrer** vigilia del *Dimecres de Cendra*, i per entrar amb bon peu a la **Quaresma**, es va celebrar comunitàriament el sagrament de la Penitència.

La residència ha rebut les visites d'alguns rectors de les parròquies on els seminaristes desenvolupen la seva tasca pastoral. Després de presidir l'Eucaristia, han compartit l'àpat amb la comunitat. També ha gaudit de la presència d'antics companys de la **Sagrera** que últimament han estat ordenats de prevere. Han presidit la celebració de l'Eucaristia i han compartit les seves vivències de nous preveres.

DIPUTACIÓ

A la **Residència de Diputació** el dia **16 de gener** van comptar amb la presència del *P. Avelino*, capellà filipí de la comunitat d'aquest país a Barcelona. L'acompanyava la *gna. Mònica*, una de les responsables del «Centro Filipino de Barcelona». Ambdós van mostrar la seva opció per l'Església dels pobres i van fer palesa la duresa de l'emigració filipina a Europa.

La comunitat va fer un recés el dia **17 de febrer**, en aquest cas predicat pel *P. Cebrià Pifarré, OSB*, que va parlar sobre «La Quaresma: actitud i reflexions entorn d'ella».

La nostra diòcesi ha vist com dos nous capellans han estat ordenats recentment. *Mn. Santiago Gonzàlez*, va ser ordenat el dia 20 de gener a la parròquia del **Sagrat Cor** de Ca N'Oriach (Sabadell) i *Mn. Jordi Vilalta*, ordenat a la parròquia de **Sant Pere i Sant Pau** (El Prat de Llobregat).

El passat dia **3 de febrer**, *del pare de Mn. Salvador Cristau* va morir després d'una llarga malaltia. L'Eucaristia del sufragi es va celebrar a la capella del *Cementiri Municipal de Collserola*. Assistència que es va repetir en la celebració feta a la parròquia del **Corpus Christi** ●

JORNADA DE FORMACIÓ "tronc comú" juvenil i obrer

per : Joan d'Arquer, 5è. Teol.

A la darrera ***Jornada de Formació*** **del Seminari Major**, superiors i seminaristes varen reflexionar sobre el *que hi ha de comú entre la pastoral juvenil i la pastoral obrera*, ja que ambdues resten aplegades -que no conjuminades o sense identificar- en la nova **Delegació per a l'Apostolat Seglar**, creada a propòsit de l'aprovació del **Pla Pastoral Diocesà del 1992.**

Gaietà Casacuberta, prevere i delegat per a la pastoral obrera, va començar recordant *la urgència de l'evangelització*, missió per a la qual la presència pública dels cristians i cristianes, a través de la seva organització i formació, és cabdal.

Rosa Deulofeu, delegada per a la pastoral juvenil, prosseguí presentant l'equip de delegats i els seus àmbits: l'apostolat dels laics, al front del qual hi ha *Mn. Antoni Matabosch*; *Jaume Danti* (rural); *Mn. Gaietà Casacuberta* (obrera) i *Gna. Llum Delàs* (universitària). Això va donar-li peu a constatar com aquests delegats s'animen i treballen junts per una pastoral continuada que, començant en la catequesi de Confirmació, dugui l'infant a ser un cristià o cristiana compromesa. En aquesta línia, afirmà que la pastoral juvenil no està consolidada, que als joves els cal trobar organització i que cal evitar crear projectes personals i, per tant, no competir.

Mossèn Gaietà va presentar un **tronc comú** de la pastoral laïcal: una acció catòlica general segons **la concreció prioritària 29 del Concili Provincial de la Tarraconense** que proposa *endegar un moviment general de joves d'Acció Catòlica en connexió amb els moviments especialitzats*. I encara que cal *assumir que els processos de les persones són molt llargs*, cal també *preparar joves que puguin desenvolupar* aquesta proposta. Fou contundent en afirmar que *o fem una pastoral juvenil seriosa o no hi haurà futur* i que *el món obrer no està evangelitzat* ●

CRÒNICA

JORNADES DE COMUNICACIÓ

El dia tretze de febrer, varem començar, a la residència de Diputació, unes sessions sobre la comunicació, a càrrec del professor de l'Autònoma, Salvador Comelles.

El motiu principal de les jornades, és, segons el mateix Salvador Comelles, *"millorar el comportament oral dels assistents, donant tota una sèrie de pistes i de recursos, que els permeti desenvolupar-se correctament davant de qualsevol auditori"*. Aquestes sessions, tenen uns objectius força clars:

Per un costat es mira de descriure certs aspectes de la comunicació a partir d'unes explicacions més teòriques (què és la comunicació, funcions del receptor, de l'emissor, característiques d'una bona entonació, posicions corporals, característiques d'una introducció...).

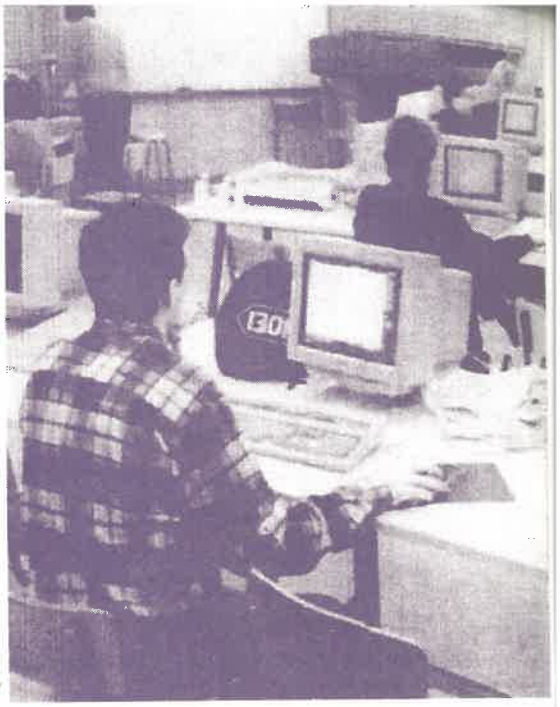

Pistes i recursos per desenvolupar-se correctament davant qualsevol auditori.

Foto: Les sessions venen acompanyades de tècniques audiovisuals.

ENTREVISTA Dr. Rovira Belloso:

El ***Dr. Josep M. Rovira i Belloso***, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, ens parla ací dels seus records i vivències com a seminarista. De la seva confiança en el futur de la nostra Església, sempre propera al goig i l'esperança, al plor i l'angoixa dels homes del nostre temps.

La seva obra té un significat i una fascinació que hom no pot deixar de conèixer. El valor teològic de la seva tasca investigadora és tan evident com la seva importància pastoral i espiritual.

- **1. Mn. Rovira: Què destacaria dels seus anys de formació al Seminari de Barcelona?**

Els amics. Durant el temps de Seminari vaig fer amistat amb molta gent del meu curs i fora d'aquest, amistats que encara duren. També guardo un bon record dels superiors d'aquell temps: Dr. J. Casals, Mn. Ambrós,...

- **2. Vostè ha compaginat la docència amb la tasca pastoral, que pot dir-nos de la seva experiència com a capellà diocesà de Barcelona?**

La coincidència entre la Teologia i la Pastoral rau en el servei i seguiment de Jesús; també amb un detall extrínsec: són dues facetes que no s'acaben mai, sempre obertes.

Quan parles de la vida diocesana et ve a la ment el que hauria de ser: pastoral de conjunt, família i comunió diocesana, és a dir, tot el que és col·legialitat, sinodalitat,... en definitiva sentit comunitari; però a mi m'agradaria fer un elogi no del que hauria de ser sinó del que és, encara que com diu el Concili Vaticà II sigui petit, pobre, dispers. Cal una mirada capaç de discernir els diferents carismes que ja tenim a les comunitats, gent amb valors,... i potenciar-ho.

per: David Abadías, Josep-Ramon Ruíz i Antoni Suriol

Per altra banda, trobem que aquestes sessions venen des del començament acompanyades de tècniques àudio-visuals que ens serveixen per tenir exemples del que, d'una forma més teòrica, s'havia explicat abans. També tenim oportunitat de contrastar i comentar els aspectes sobre la posició corporal, l'entonació, la gesticulació, la mirada...

No han estat poques les sessions en que s'han fet activitats amb els mateixos assistents , ja sigui fent improvisacions de discursos o xerrades sobre qualsevol tema, ja sigui amb un esquema més treballat i amb un tema escollit ja a la sessió anterior... i en algun d'aquests casos, també hem estat gravats en vídeo, o en cassette, per poder repassar després els errors o coses a millorar.

I per acabar ell mateix dóna uns petits consells sobre aquest tema de la comunicació :

- A manca de poder fer un curset, el millor és partir de la pròpia experiència, dels propis errors i anar millorant en el possible.
- La majoria de llibres sobre *«Com parlar correctament en públic»*, són més aviat poc útils, encara que poden donar alguns consells o pautes que a manca d'altre cosa et poden ajudar.
- Però per sobre de tot el millor és intentar de poder fer un curset d'aquestes característiques, perquè és on millor es pot treballar i millorar sobre la comunicació, i especialment sobre la pròpia comunicació.

Un curset com el que estem fent, té per si mateix ja moltes avantatges, que no només ens poden servir personalment, sinó que també seran apreciades sens dubte per les comunitats que ens acolliran •

David Abadías, 4rt. Teol.

L'estudi al servei del Crist.

• 3. Des de fa molts anys és professor de teologia en aquesta Facultat. Quines són les vivències més remarcables?

Jo, espontàniament, en destacaria dues:

- L'espai estimulant de la classe, en la que és fàcil copsar les expectatives, decepcions, avanços dels estudiants de Teologia.

- El fet d'ajudar a col·laborar en les tesis i tesines dels alumnes; treball en que he gastat moltes hores, però en la que estic content.

• 4. Tenint present el que ha expressat, què recomanaria al seminarista d'avui en la seva formació vers el presbiterat?

Un no s'ha de penedir d'estudiar amb il·lusió i amb rigor, i un ha de fer l'esforç de realisme, sensibilitat per copsar el que li passa a la gent, a la societat.

I finalment crec que el temps de Seminari ha de coincidir amb un veritable aprenentatge receptiu i indiscutiblement lligat al seguiment evangèlic de Jesucrist: aprenentatge de pregària, de col·laboració, de tractar amb la gent, d'unificació de vida personal, acadèmic,... •

Josep-Ramon Ruíz
Antoni Suriol, 3er. Teol.

ESPECIAL

Dia del Seminari:

ENVIATS A PROCLAMAR L'EVANGELI

L'esdeveniment de Crist es presenta «ara» amb el fenomen d'una humanitat diferent. Ens crida a identificar-nos radicalment amb Ell.

per : Custodi Ballester, 5è. Teologia

Imaginem el món com a una immensa plana on innombrables grups humans treballen ufanosament sota la direcció dels seus enginyers i arquitectes, amb projectes de formes diferents, en la construcció de ponts de mil arcs que serveixin d'enllaç entre la terra i el cel, entre el lloc efímer de la seva morada i "l'estel" del seu destí.

La planura està atestada d'un seguit d'obres que es desenvolupen amb treball febril. En un determinat moment arriba un home. Abasta amb la mirada tot aquest intens treball de construcció i, arribat a un punt, crida: "**Pareu!**". Poc a poc, començant pels que hi són més a prop, tots van suspenent el treball i el miren... Ell diu: *"Sou grans i nobles. El vostre esforç és sublim, però trist, perquè no és possible que arribeu a construïr el camí que uneixi la vostra terra amb el misteri últim. Abandoneu els vostres projectes, deixeu els vostres estris. El destí ha tingut pietat de vosaltres.* **Seguiu-me!** *El pont el construïré jo. De fet,* **jo sóc el destí**". Intentem d'imaginar la reacció de la gent davant d'aquestes afirmacions. Els arquitectes en primer lloc, els mestres d'obra, els millors oficials, instintivament, es trobaran dient als seus treballadors: *"No deteniu el treball. Ànim,*

Foto: Romeria a Montserrat del Seminari Conciliar de Barcelona amb els seus formadors..

tornem a l'obra. No veieu que aquest home està boig?". «Cert, està boig», respondria com un eco la gent. «Ja es veu que està boig», comentarien tot retornant al treball segons l'ordre dels seus caps. Sols alguns no poden apartar d'ell la mirada. Estan profundament impressionats. No obeeixen com la massa als seus caps, s'acosten a ell i el segueixen.

L'esdeveniment de Crist es presenta «ara» amb el fenomen d'una humanitat diferent. Un home es troba amb aquest esdeveniment i descobreix en ell un pressentiment nou de vida, quelcom que augmenta la possibilitat de certesa, positivitat, esperança i utilitat de la seva vida, i que l'empeny a seguir-lo.

Jesucrist, aquell home de fa dos mil anys, s'oculta i així es presenta, sota l'aspecte d'una humanitat diferent que ens sorprèn, perquè correspon als desitjos del nostre cor més que qualsevol forma del nostre pensament o de la nostra imaginació.

Jesús ha vingut. El misteri que fa totes les coses s'ha fet home. No va perdre el temps en lamentacions sobre la maldat de la seva època. Ell tancà la qüestió. D'una manera molt senzilla: *Jesús ha vingut. La font de la pietat ha vingut. La font de la pietat ve a nosaltres com una mare mira i estreny el seu fill: ve, existeix, està arribant.* Podem haver-la oblidat o no haver-la conegut fins ara. Però ara hi és aquí.

No rebutja els pecadors, no calcula, no jutja, no anticipa el judici universal. El cristianisme és el vincle que Crist estableix amb nosaltres. Hem de acceptar aquest vincle. Dir sí al vincle que Crist estableix amb nosaltres significa que ja no ens trobem sols. Estem amb els altres, en una comunitat. La comunitat cristiana. I d'entre aquells que ja no poden deixar de mirar el rostre de Jesús, que ja no poden caminar darrera cap arquitecte, cap mestre d'obres, Jesús crida alguns a seguir-lo de més a prop. *Els crida a identificar-se radicalment amb Ell*, amb la seva mirada i amb la seva paraula. Amb la vida que Ell mateix escollí i que va oferir als amics que el seguiren: en pobresa, castedat i obediència, marcats amb el do de l'Esperit, esdevenir pastors del seu poble, pastors segons el seu cor.

Enviats a proclamar l'Evangeli a tota criatura, nosaltres podem ser aquells que, en nom de Jesús, abastin amb la mirada la plana immensa del món i diguin als homes: *«Pareu! Abandoneu els vostres estris, els vostres projectes de construïr un món a la vostra mida. Déu ha estimat tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill per a condemnar el món, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell»* ●

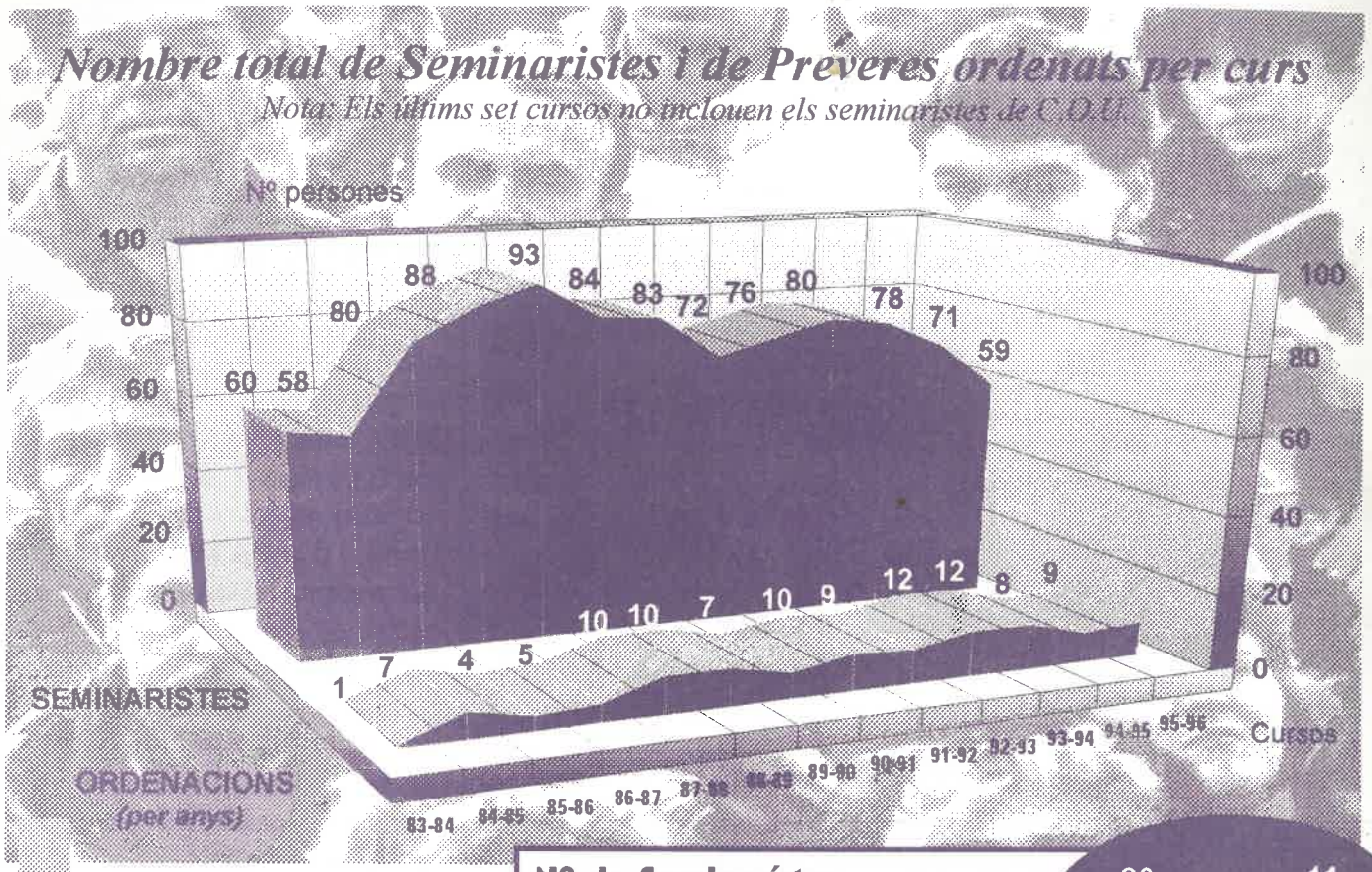

La nostra situació vocacional ha millorat darrerament. Però no ens podem donar per satisfets». Les paraules del **nostre Cardenal-Arquebisbe** ens esperonen a continuar endavant amb els formadors que tenen encomanada la tasca de promoure i acompanyar les vocacions al sacerdoci. Nou ordenacions presbiterals han alegrat el cor de la nostra Església Diocesana. Comencen aquest nou curs **59 seminaristes** distribuïts proporcionalment per les diverses Demarcacions Episcopals.

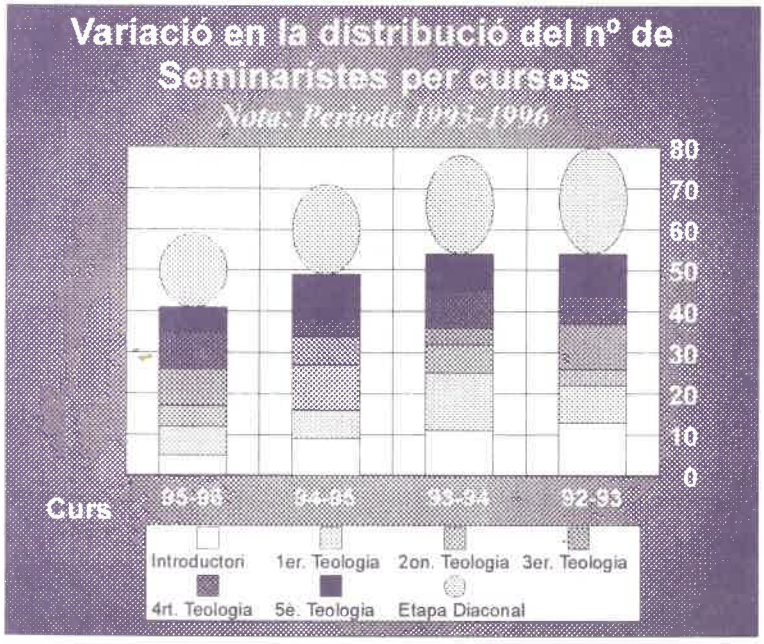

L'edat mitja dels nostres seminaristes ha rejovenit ostensiblement. Del quasi 31 anys de mitja ☞

ESTADÍSTICA

per : Ramon Mor i Balaguer, 5è Teologia

del curs 92-93 hem passat als *27 del present any.*

Podem destacar la *qualitat de la preparació prèvia dels que es preparen pel sacerdoci.* El creixent percentatge dels seminaristes amb *estudis universitaris* és un signe evident.

Les activitats pastorals dels alumnes del Seminari són molt diversificades com correspon a la complexitat creixent i riquesa de la nostra Diòcesi. Destaquen però, la participació litúrgica i el contacte pastoral dels futurs sacerdots amb els joves de les nostres Parròquies.

La festivitat de **Sant Josep**, patró del Seminari, ha de ser un temps per plantejar-nos l'equilibri de la percepció més exacta de la pròpia identitat sacerdotal, que susciti noves vocacions al ministeri ordenat ●

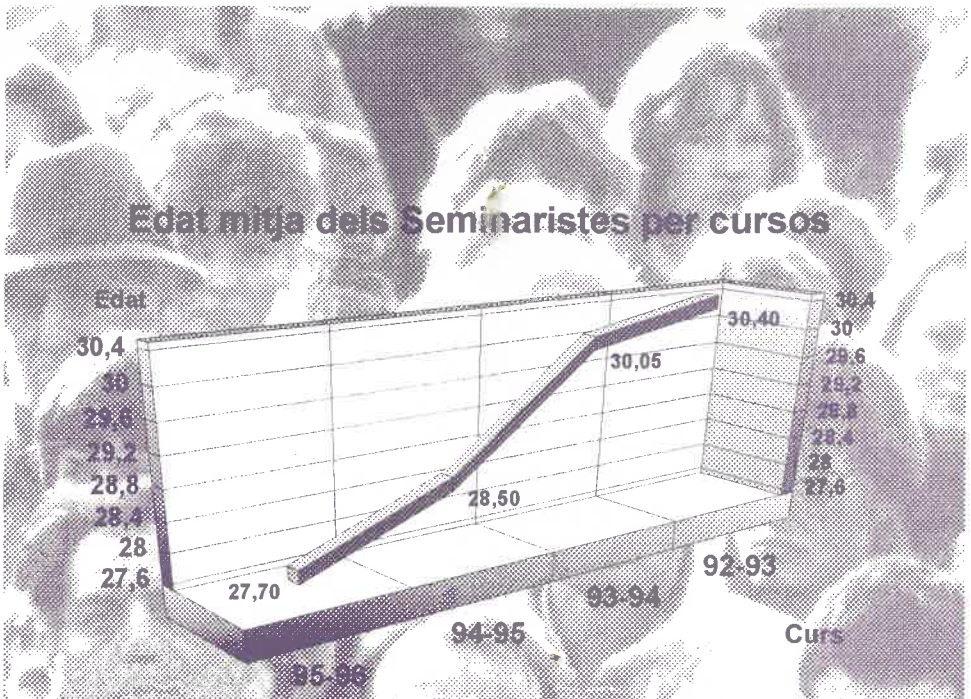

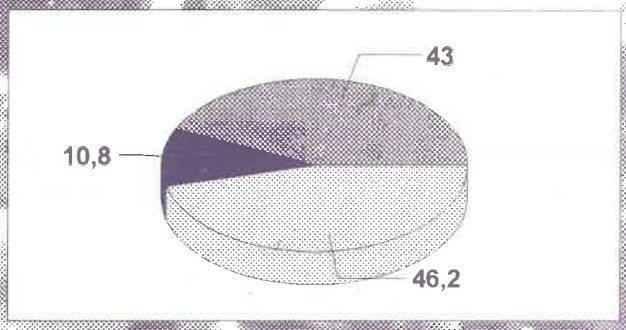

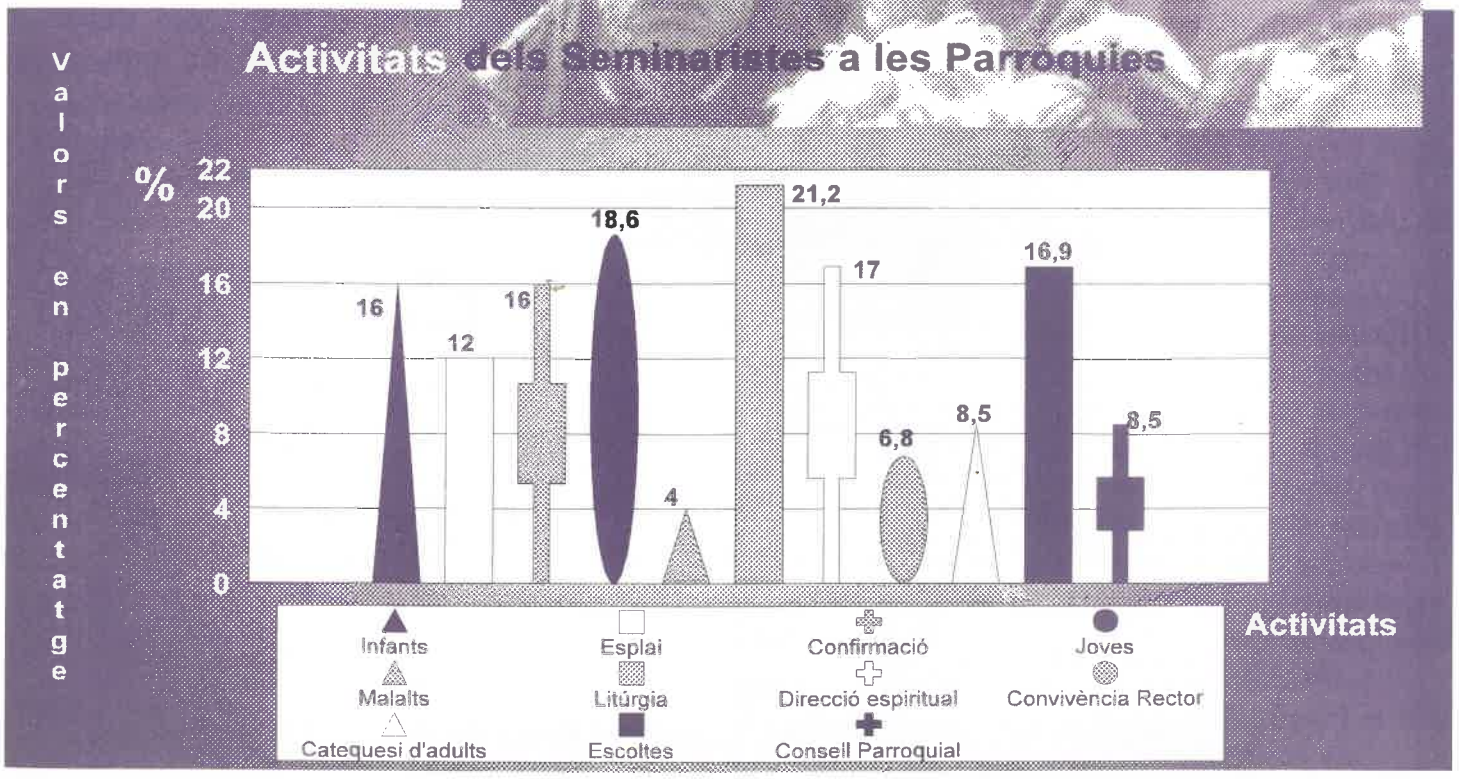

Testimonis

Ricard Hernàndez
4rt. de Teologia

L'OCTUBRE VAIG CANVIAR.

Vaig començar aquest curs deixant una realitat. Aquesta era formada per persones i grups amb els qui vaig conviure durant tres cursos. Aquesta comunitat on tinc tants bons records és l'Església de *St. Joan de Sitges.*

Em van canviar de Parròquia, vaig aterrar a l'octubre a la *Parròquia de Sta. Eulàlia a Esparreguera.* La finalitat d'aquest canvi era conèixer una altre nova realitat, un altre lloc on continuar fent les meves pràctiques, ja fa quatre cursos que porto la *«L»* d'aprenent.

Durant aquests primers cinc mesos d'aquest curs he après a conviure amb la gent d'Esparreguera, on col·laboro els caps de setmana. Convius amb els dos mossens que viuen amb tu durant els caps de setmana, el Rector i el Vicari, i et relaciones amb els joves i no tant joves que circulen contínuament per la Parròquia.

Et continua sorprenent, talment com la primera vegada que vas canviar, com t'acull la gent i *te n'adones del do que Déu t'envia, la teva gran responsabilitat de fer conèixer Crist als altres.* Et sents enviat tot hi ser de fang, fràgil, però *tens la seguretat què Déu confia en tu perquè t'estima com ets.*

Com transmetre l'Evangeli en una nova Parròquia?. *Coneixent la realitat d'aquesta i participant en els grups que t'han encarregat.* Si vols transmetre Jesucrist és important que ell t'ajudi i et doni la seva força, la força de la pregària. Cal estimar i servir a Déu nostre Senyor, com deia St. Ignasi.

És *Jesús* qui em dona ànims en els moments difícils i *és a l'Església a qui vàs servint.* Una Església amb rostre, formada per tots aquells que són poble de Déu i enviada a evangelitzar als què s'hi senten fora d'aquest.

La Parròquia de Sta. Eulàlia a Esparraguera.

Joan Sabé
Introductori

ELS CASTELLERS DEL CRIST.

Ja gairebé és feta del tot la torre i el castell. Només manquen els dos últims pisos. Llavors, dos xiquets comencen a grimpar. Els pisos són força alts i una caiguda seria perillosa. Ja arriba el parell a dalt. Aleshores comença el més emocionant: *l'anxaneta pretén arribar dalt de tot.* Sembla un esquirol i puja lleugeríssim. Totes les mirades del públic estan fixes en ell. Fins i tot el batlle, des del balcó de l'Ajuntament, l'espera neguitós com si fos ell mateix qui puja. A sota hi ha unes mans fortes que aguanten la solidesa del castell i, a més, són molts els qui aguanten, els qui recolzen per tal que el xiquet arribi dalt de tot i li

pugui donar la mà al senyor alcalde.

Tres quarts d'això és la vida del Seminari.

Els seminaristes estem grimpant pel castell, que és la nostra pròpia vida i vocació, i desitgem que a l'arribar a dalt puguem estrènyer la mà del Senyor.

Però *fixem-nos com és d'important la base.* Aquests que hi ha a sota, encara que no ho sembli, estan aguantant la nostra escalada i fan possible que grimpem. Com més sòlids siguin, més seguretat ens donaran. Són aquests braços forts els que, en cas d'una caiguda, ens fan saber que no arribaren a terra, perquè ací són ells per aguantar el que sigui.

I aquesta base la configura tots aquells que preguen per nosaltres -que no són pas pocs!-, els nostres pares, germans i familiars i tots aquells que han esdevinguts fonamentals cara desvetllar i animar-nos en la nostra opció vocacional. A través d'ells, el Senyor ens espera des del balcó i ens encoratja a grimpar castell amunt sense por i amb confiança.

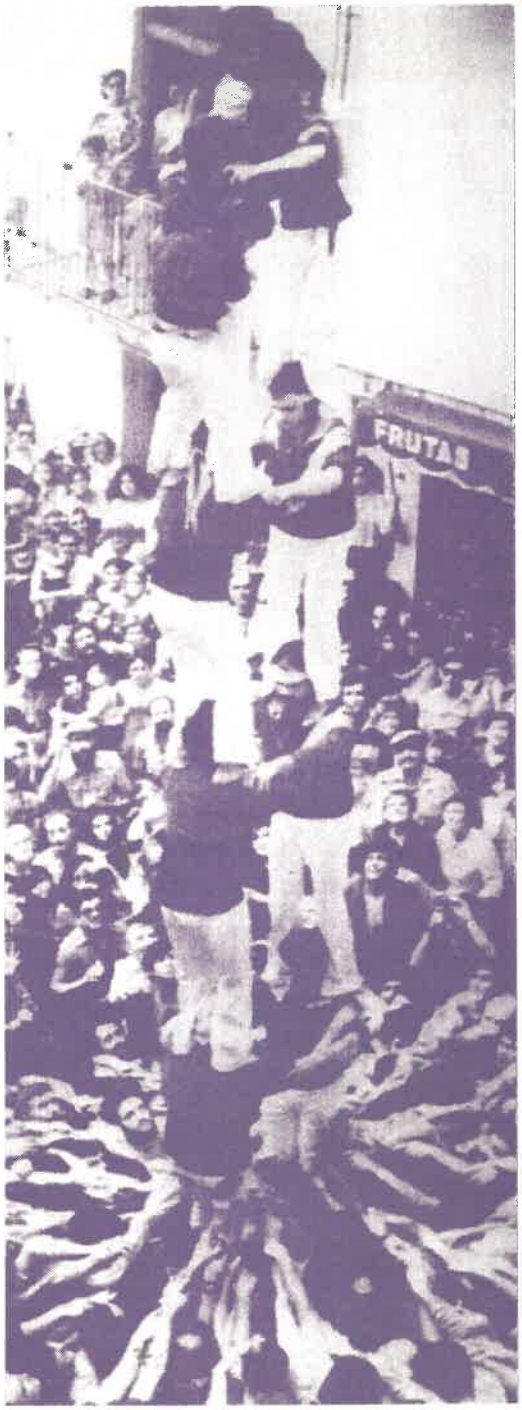

La base, en un castell, és un element molt important.

Oriol Pallàs
Introductori

EN EL SILENCI ELL ES DEIXA TROBAR.

É s ara, que ha passat algun temps, quan veig amb més claredat la forma com el Senyor m'ha anat portant pels seus camins. Veig com amb molta dolcesa, Déu em va anar acostumant a estar amb Ell, a trobar-lo en l'Eucaristia, a estimar-lo en els altres. Per aquesta tasca, el Senyor es va servir de les seves filles, *les Missioneres de la Caritat.* Elles van ser mitjanceres de les gràcies que el Senyor m'anava donant. Em van ensenyar a estar amb Jesús, a veure i sentir el Crist sofrent en els malalts, en els moribunds, en els més pobres d'entre els pobres.

Temps després vaig haver d'anar a Guadalajara a fer el servei militar. *Allà vaig aprendre a estar en la intimitat amb Déu.* Les llargues estones de *«soledat»* van ser un temps on cercava al Senyor, on Ell es deixava trobar, especialment en l'Eucaristia. Em vaig sentir en tot moment acompanyat per Ell.

Després del servei militar la meva necessitat d'Ell va ser cada cop més gran. Veia com al meu voltant hi havien moltes persones que el cercaven i no el trobaven; gent que no sabia de la seva existència, i jo, que no era diferent d'ells, havia tingut la gràcia de conèixer'l. Aquesta pobresa, amb la qual em trobava ara, era molt més dolorosa que la dels nostres germans necessitats de pa, doncs no hi ha pobresa més gran que la de no conèixer Déu. *Havia de respondre'l i abandonar-me en les seves* ***mans*** ●

per : Borja Morodo, 2on. BUP

CRIDATS A UNA AVENTURA

Agafats de la ma d'un Déu d'amor, de la mà del Crist, amb joia i alegria hem experimentat aquest trobament personal.

En *Borja Morodo* és un dels nous seminaristes menors de la nostra Diòcesi. Tot recordant els primers dies a La Conreria, aquestes eren les seves reflexions:

«Avui s'han obert les portes del Seminari, i un allau de nens i joves s'han endinsat en un nou curs. Alguns parlaven entre ells comentant les vacances. Altres, els nous, amb una mica de por degut a la desconeixença, entràvem més tímidament.

Era un dia especial. Per a uns, un any més que contribuïria en la seva formació acadèmica. Per a d'altres, com ara jo mateix, un any que ens obria una porta meravellosa: **la d'un lliurament total a Crist.**

El dia s'esqueia solejat. Un vint de setembre: *Sant Mateu Evangelista*,.. Com l'anell al dit!

Sant Mateu també va seguir Jesús deixant-ho tot. Era cobrador d'impostos, tingut per traïdor pel poble jueu. Imagino que estava assegut, a la seva taula, sense pensar en res d'important. La taula plena de diners, diners que pertanyien als jueus i que recaptava pels romans. De sobte... un home s'apropa a ell i li diu: **Vine!**. I ho deixa tot: diners, treball, seguretat, comoditat. Deixa tots els beneficis que el món li pot oferir per a seguir Jesús. *Ell, com nosaltres, els nous seminaristes d'enguany, tampoc no sabia on el portaria el Crist, ni per quins camins.* **S'endinsava en un futur incert, en una aventura.**

Nosaltres també hem sentit aquesta crida i, també, ho hem deixat tot (no tant radicalment, però hem hagut d'arraconar coses i somnis). Ens hem introduït en un futur incert, però agafats de la mà d'un Déu d'amor, de la mà de Crist.

El que hem deixat, el que hauríem de deixar, ho hem de fer sense por, amb joia i alegria, com Sant Mateu. Així aconseguirem tenir-ho tot. **«Qui perd la seva vida per Mi, la guanya».** *Qui tot ho abandona pel Crist, hereta totes les coses, perquè hereta el Regne del Cel».*

Aquesta és la convicció, farcida d'esperança que ens trasmet amb espontaneïtat sincera.

Són aquests gestos, petits o grans, els que van realitzant, en definitiva, la història autèntica dels homes, i convertint la seva biografia en **"història de Salvació"** ●

Foto: Santa Maria de Montalegre, Seminari Menor de La Conreria.

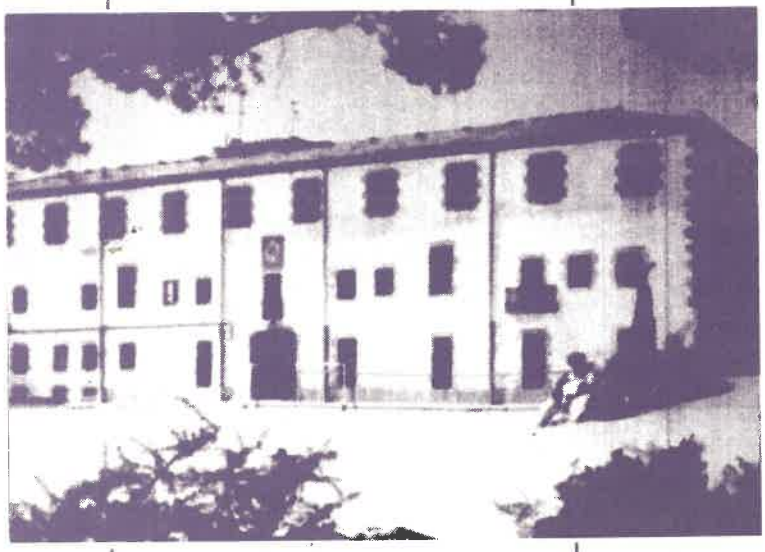

per : Xavier Aymerich i Joan P. Pulido

"Es tracta de començar ja a tastar la joia del ministeri vers el qual ens orientem. Per això residim ja a les parròquies."

L'ETAPA DIACONAL

Tots els seminaristes saben que el seu procés de formació inclou 6 cursos de vida comunitària, durant els quals cursen els estudis d'Introductori (el primer any), de Filosofia (dos anys) i de Teologia (tres anys). Després ve aquest període anomenat *«Etapa diaconal», durant el qual viuen ja a les parròquies a on col·laboren.* Aquest període s'allarga fins a l'ordenació de prevere.

Foto: "Tot prevere, tot bisbe és, en el més pregon del seu ésser un *diaca* de l'Església". L'etapa diaconal està orientada bàsicament a la preparació i el discerniment vers l'ordenació presbiteral.

En primer lloc, hem de dir que fonamentalment l'etapa diaconal és un *temps de discerniment*, certament personal, però també i sobretot amb l'Església, que *judica i valora la idoneïtat* del candidat al ministeri sacerdotal.

Per altra banda, aquest és un temps d'aprenentatge pastoral en directe: *la millor manera de preparar-nos per a ser capellans és viure com si ja ho fóssim.* Per això residim ja a les parròquies, experimentant la vida quotidiana del prevere diocesà, amb totes les seves satisfaccions i dificultats.

Concretament anem prenent majors responsabilitats en els diversos camps de la pastoral (catequesi, pastoral juvenil, sagraments, litúrgia, despatx,...) i també coneixent la realitat global i el funcionament de la comunitat cristiana en tots els seus àmbits.

Un aspecte important és l'*experiència de presbiteri que comencem a tenir*, compartint la vida habitual, la pregària i el treball pastoral amb altres preveres, tant a la mateixa parròquia com a l'arxiprestat. Es tracta de *començar ja a tastar la joia del ministeri* vers el qual ens orientem.

Tot aquest procés evidentment no el fem sols. En primer lloc tenim el rector i els altres companys preveres, al costat dels quals ens anem integrant en la vida pastoral. Però també tenim el seguiment del mateix Seminari, amb el nostre formador i el treball conjunt que fem ●

Sacerdots enviats a proclamar l'Evangeli

Exhortació pastoral amb motiu del Dia del Seminari del 1996

IWCNΦ

MP GY

Per això necessitem sacerdots sants, lliurats al servei de l'Evangeli per fidelitat al Senyor en les circumstàncies canviants i crítiques del món d'avui. Invito d'una manera especial els meus estimats sacerdots a posar en acte els recursos humans i espirituals amb vistes a suscitar vocacions al sacerdoci entre els infants i els joves de les nostres parròquies i moviments. La mateixa crida dirigeixo a les famílies cristianes, als grups, moviments i associacions de fidels laics...

La nostra situació vocacional ha millorat darrerament. Però no ens podem donar per satisfets. Faig una invitació als joves cristians en aquest sentit, perquè siguin conscients que Crist posa en les seves mans els dons de la Salvació a fi que puguin arribar, també avui, a tots els homes i les dones de la nostra societat...

Que el Senyor ens vulgui beneir amb nombroses vocacions, premiant així la nostra confiança en Ell i el nostre esforç per assegurar el futur de l'Església.

+ Ricard Maria Card. Carles Arquebisbe de Barcelona

Aquesta revista ha estat impresa sobre papel reciclat

PG Bonigual, s.a. - Tel. 933 395 56 46